
ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 19 януари 2017 г.

Конституционният съд в състав: Борис Велчев (председател), членове: Стефка Стоева, Румен Ненков, Кети Маркова, Георги Ангелов, Гроздан Илиев, Марияна Карагьозова-Финкова, Константин Пенчев, Филип Димитров, Таня Райковска, при участието на секретар-протоколиста Силвия Василева разгледа в закрито заседание на 19 януари 2017 г. конституционно дело №16/2016 г., докладвано от съдията Борис Велчев.

Производството е образувано на 14.11.2016 година по искане на главния прокурор на Република България и е по реда на чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията.

Главният прокурор оспорва разпоредбите на чл. 84, ал. 6 и ал.8 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, /обн. ДВ бр. 53 от 2014 г., посл. изм. и доп. ДВ бр. 81 от 2016 г./. Според него те противоречат на разпоредбите на чл. 4, чл. 56, чл. 120 и чл. 127 от Конституцията, както и на чл. 1 от Допълнителния протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /обн. ДВ бр. 66 от 1992 г./.

В първата част от мотивите си, главният прокурор очертава правните характеристики на института на изземването и последващото разпореждане с издирвани вещи по ЗМВР. Той го намира за управленско /административно/ действие, посредством което „се засягат или ограничават вещни права на добросъвестния държател /приобретател/.“ Според главния прокурор, оспорените разпоредби превръщат прокурора в орган за решаване на имуществени спорове, без да предвидят изричен съдебен или инстанционен прокурорски контрол върху неговите актове.

Вносителят на искането поддържа, че „разпореждането на прокуратурата с вещи извън наказателния процес“ не попада в нито едно от правомощията на прокуратурата, посочени в чл. 127 от Конституцията. Той намира, че оспорените разпоредби превръщат прокурора в „своеобразен верификатор на органите на изпълнителната власт“ и в „самостоятелен решаващ орган“ – нетипични роли на прокурора, които не намират „убедителна конституционна опора“.

Главният прокурор излага съображения, че отсъствието на предварителен или последващ съдебен контрол върху актовете на прокурора, издадени в изпълнение на оспорените разпоредби от ЗМВР противоречи на чл. 56 от Конституцията. Според него, в случая е практически неприложима и разпоредбата на чл. 120 от Конституцията, защото до нея може да се стигне само по „сложен тълкувателен път, неизвървян до момента от практиката“.

Според главния прокурор оспорената правна уредба „се конфронтира с принципа на правовата държава по чл. 4 от Конституцията и води до правна несигурност“. Той счита, че разбирането за прокурорски актове, които могат да бъдат възприемани и като актове на съдебната власт и като административни актове „е в разрез с принципите на правовата държава“. Първото разбиране води до ограничаването на съдебния контрол и не дава гаранции за защита на правата на гражданите. Второто разбиране според вносителя на искането, поради липсата на „установена ясна и опростена процедура за достъп до съд“, би довела до „задълбочаване на правната несигурност“.

Накрая са изложени и аргументи за противоречие на оспорените разпоредби с Допълнителния протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Те се свеждат до липсата на „ясна законова процедура за изземване и разпореждане от страна на държавата с вещи, собственост на граждани и юридически лица“ и липсата на „адекватни правни средства за защита на правата на засегнатия“.

Производството се намира във фазата за проверка на допустимостта по смисъла на чл. 19 от Закона за Конституционен съд /ЗКС/.

Искането е допустимо.

То е направено от главния прокурор, който има право на това по чл. 150, ал. 1 от Конституцията.

Направеното искане отговаря на изискванията по чл. 17 ЗКС и чл. 18 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд /ПОДКС/.

Не са налице основанията за недопустимост по чл. 21, ал. 6 ЗКС.

С оглед на предмета на делото, като заинтересовани страни по смисъла на чл. 21, ал. 1 ПОДКС следва да се конституират Народното събрание, Министерският съвет, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, министърът на правосъдието, министърът на вътрешните работи, министърът на финансите, министърът на външните работи и Висшия адвокатски съвет, които да представят становища в 30-дневен срок

На основание на чл. 20а, ал. 2 съдът отправя покана към Български адвокати за правата на човека, Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Българска асоциация за Европейско право в същия срок да предложат становища по предмета на делото.

Поради изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 и т.4 от Конституцията и чл. 19, ал. 1 ЗКС, Конституционният съд на Република България

ОПРЕДЕЛИ:

Допуска за разглеждане по същество искането на главния прокурор за установяване на противоконституционност и на противоречие с чл. 1 от Допълнителния протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свобода на чл. 84, ал. 6 и ал. 8 от Закона за Министерството на

вътрешните работи, /обн. ДВ бр. 53 от 2014 г., посл. изм. и доп. ДВ бр. 81 от 2016 г./.

Конституира като заинтересувани страни по делото Народното събрание, Министерския съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, министъра на правосъдието, министъра на вътрешните работи, министъра на финансите, министъра на външните работи и Висшия адвокатски съвет.

Отправя покана към Български адвокати за правата на човека, Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Българска асоциация за Европейско право да предложат становища по предмета на делото.

Преписи от настоящото определение и от искането да се изпратят на заинтересуваните институции и организации, които да бъдат уведомени, че им се предоставят тридесет дни за представяне на писмени становища.

Препис от определението да бъде изпратен и на главния прокурор, който в същия срок може да представи допълнителни аргументи по искането си.

Председател: Борис Велчев